

opusdei.org

"La família introdueix la fraternitat al món"

El Papa Francesc, en l'audiència de dimecres 18 de febrer, va parlar del vincle del germans dins de la sèrie de catequesis sobre la família.

20/02/2015

Audiència, Roma, 18 de febrer de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre camí de catequesi sobre la família, després de considerar el paper de la mare, del pare, dels fills, avui és el torn dels germans. "Germà" i "germana", són paraules molt estimades pel cristianisme. I, gràcies a l'experiència familiar, són paraules que totes les cultures i totes les èpoques comprenen.

El vincle fratern té un lloc especial en la història del poble de Déu, que rep la revelació de l'experiència humana més viva. El salmista canta la bellesa del vincle fratern: "*Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans!*" (Sl 132,1). I això és cert, la germanor és bonica! Jesucrist va dur a la seva plenitud aquesta experiència humana de ser germans i germanes, assumint-la en l'amor trinitari i potenciant-la molt més enllà dels llaços de parentiu i superant tot obstacle de distanciament.

Sabem que quan es trenca la relació fraterna, es trenca la relació entre germans, s'obre el camí cap a experiències doloroses, de conflicte, de traïció, d'odi. La història bíblica de Caín i Abel n'és un exemple d'aquest resultat negatiu. Després de l'assassinat d'Abel, Déu demana a Caín: "*On és Abel, el teu germà?*" (Gn 4,9a). És una pregunta que el Senyor continua repetint en cada generació. I, per desgràcia, en cada generació, no cessa de repetir-se la dramàtica resposta de Caín: "*No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?*" (Gn 4,9b). La ruptura del lligam entre germans es converteix en una cosa lletja i dolenta per a la humanitat. A la família, ¡quants germans es barallen per coses petites, o per herència, i després ja no es parlen, ja no es saluden! Això és lleig! La germanor és una gran cosa quan es pensa que tots els germans han estat al si de la mateixa mare durant nou mesos, venen de la

carn de la mare! I no es pot trencar la germanor. Pensem una mica: tots coneixem famílies amb els germans dividits, que s'han barallat; demanem al Senyor per aquestes famílies - potser en la nostra família n'hi ha alguns casos - que els ajudi a reunir els germans, a reconstruir la família. La germanor no ha de trencar-se i quan es trenca passa el que va passar amb Caín i Abel. Quan el Senyor demana a Caín on era el seu germà, ell respon: "Però, no ho sé, no em preocupo pel meu germà." Això és dolent, és molt, molt dolorós d'escoltar. A les nostres oracions sempre preguem pels germans que estan dividits.

El vincle de fraternitat que es forma entre els fills en la família, si es dona en un clima d'educació i obertura als altres, és la gran escola de llibertat i pau. A la família, amb els germans s'aprèn la convivència humana, com s'ha de viure en societat. Potser no

sempre en som conscients, però la família és la que introdueix la fraternitat al món! A partir d'aquesta primera experiència de fraternitat, alimentada pels l'afectes i per l'educació familiar, l'estil de la fraternitat s'irradia com una promesa sobre tota la societat i en les relacions entre els pobles.

La benedicció que Déu, en Jesucrist, fa recaure sobre aquest vincle de fraternitat s'expandeix d'una manera inimaginable, fent-lo capaç de superar totes les diferències de nació, llengua, cultura i fins i tot la religió.

Penseu que fa que el vincle entre els homes, encara que siguin molt diferents entre ells, puguin dir-se un a l'altre: Aquest és com un germà, aquesta és com una germana per a mi! Què bonic! La història ha demostrat suficientment, d'altra banda, que la llibertat i la igualtat, sense fraternitat, poden omplir-se

d'individualisme i conformisme, inclús d'interès personal.

La fraternitat en la família brilla de manera especial sobretot quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb què s'envolta el germanet o germaneta més feble, malalt o discapacitat. Els germans i germanes que fan això són moltes, moltíssims arreu del món, i potser no apreciem suficientment la seva generositat. I quan són molts germans en la família - avui, em vaig acomiadar d'una família que té nou fills: el més gran, o la més gran, ajuda el pare, o la mare, a tenir cura del més petit. I és bonica aquesta ajuda entre els germans.

Tenir un germà, una germana que t'estima és una experiència forta, no té preu, insubstituïble. De la mateixa manera que succeeix amb la fraternitat cristiana. Els més petits, els febles, els pobres ens han de commoure. Tenen "dret" de robar-

nos l'ànima i el cor. Sí, ells són els nostres germans i els hem d'estimar i tractar com a tals. Quans'esdevé això, quan els pobres són com de casa, la nostra pròpia fraternitat cristiana pren vida. Els cristians, de fet, van a l'encontre del pobres i els febles no per obeir un programa ideològic, sinó perquè l'exemple i la paraula del Senyor ens diuen que tots som germans.

Aquest és el principi de l'amor de Déu i de tota justícia entre els homes. Jo suggereixo una cosa: abans d'acabar, em falten unes poques línies, en silenci cada un de nosaltres, pensem en els nostres germans, les nostres germanes, i silenciosament preguem des del cor per ells. (Un instant de silenci.)

Ara, amb la pregària els hem portat tots, germans i germanes, amb el pensament, amb el cor, aquí a la plaça, per rebre la benedicció.

Avui més que mai cal portar la fraternitat al centre de la nostra societat tecnocràtica i burocràtica: llavors també la llibertat i la igualtat tindran el seu lloc. Per tant, no podem privar amb lleugeresa les nostres famílies, per por o prejudicis, de la bellesa de l'experiència fraterna àmplia dels fills i filles. I no perdem la nostra confiança en l'amplitud d'horitzó que la fe és capaç de treure d'aquesta experiència, il·luminada per la benedicció de Déu.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-
introdueix-la-fraternitat-al-mon/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-introdueix-la-fraternitat-al-mon/)
(06/04/2025)